

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

Dosar nr. 313/1/2020

DECIZIA PENALĂ NR. 167
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 09.02.2021
COMPLETUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE – ...
JUDECĂTOR – ...
GREFIER - ...

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –
Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Ploiești –
a fost reprezentat de **PROCUROR ...**

Pe rol fiind pronunțarea asupra apelului declarat de ...împotriva încheierii din data de 27 octombrie 2020 pronunțate de Tribunalul Prahova, în dosarul nr. 331/1/2020.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 25.01.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit ca pronunțarea să aibă loc la data de 09.02.2021.

C U R T E A,

Deliberând asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin încheierea din data de 27.10.2020 pronunțată de Tribunalul Prahova, s-au dispus următoarele:

A fost admisă cererea formulată de inculpatul

S-a constatat nulitatea absolută a încheierilor nr.475/20.05.2014 și nr.28/25.06.2014 pronunțate în procedura camerei preliminare de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Au fost desființate încheierile nr.475/20.05.2014 și nr.28/25.06.2014, pronunțate în procedura camerei preliminare de Înalta Curte de Casație și Justiție și a fost trimisă cauza la compartimentul Registratură din cadrul Tribunalului Prahova, în vederea repartizării aleatorii a cauzei, aceasta urmând a fi reluată din etapa camerei preliminare.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 15.10.2020 în cadrul dosarului nr.313/1/2020 al Tribunalului Prahova, inculpatul ..., prin avocatul său ales, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate nulitatea absolută a încheierii de cameră preliminară prin care s-a dispus începerea judecării, precum și a tuturor încheierilor anterioare, în baza art.281 alin.1 lit.a Cod proc. penală raportat la decizia Curții Constituționale nr.417/2019, întrucât au fost dispuse de un complet nespecializat, și prin aceasta nelegal constituit, respectiv desființarea încheierii de începere a judecării și dispunerea reluării procedurii din cameră preliminară.

În motivarea cererii, inculpatul a învederat, în esență, împrejurarea că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a avut constituite complete specializate anterior deciziei Curții Constituționale nr.417/2019, aspect constatat chiar de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziei, iar acest aspect atrage nulitatea absolută a încheierilor pronunțate de instanța supremă, conform art.281 alin.1 lit. a Cod proc. penală, putând fi invocată în orice stare a procesului.

În dovedirea cererii, inculpatul a invocat și practică judiciară, respectiv decizia nr.405/2020 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia și decizia pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a Penală în dosarul nr.2059/98/2015.

Examinând cererea inculpatului ..., prin raportare atât la susținerile sale, cât și la dispozițiile legale incidente în cauză, tribunalul a constatat că aceasta este întemeiată, urmând a fi admisă pentru următoarele considerente:

Prin încheierea nr.475 din 20 mai 2014 pronunțată de Înalta Curte – judecător de cameră preliminară s-au respins cererile și excepțiile cu privire la nelegalitatea efectuării actelor de

urmărire penală, neregularități ale actului de sesizare și cu privire la nelegalitatea administrării probelor formulate de inculpații ..., ..., ...și ..., și s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr.183/P/2013 din 11 aprilie 2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Ploiești și s-a dispus începerea judecării.

Încheierea respectivă a rămas definitivă prin încheierea nr. 28 din 25 iunie 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.2214/1/2014, fiind respinse ca nefondate contestațiile formulate de inculpații ... și

Prin sentința penală nr.978 din data de 01 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr.1547/1/2014 s-a dispus, în esență, condamnarea fiecărui inculpat la pedeapsa închisorii în regim privativ de libertate, s-a constatat că ..., nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, s-a luat măsura de siguranță a confiscării speciale față de fiecare dintre inculpați, s-a menținut măsura sechestrului asigurător instituit în cauză prin ordonanța nr.183/P/2013 din 28.02.2014 a Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Ploiești asupra bunurilor imobile aparținând inculpaților și au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare avansate de către stat.

Prin decizia penală nr.59 din data de 26 martie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători în dosarul nr.1153/1/2017, cu majoritate, au fost admise apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpați împotriva sentinței penale nr.978 din 01 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, cu consecința desființării sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudicare la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Urmare acestei decizii, cauza a fost din nou înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Penală sub nr.1547/1/2014*, completul investit pronunțând sentința penală nr.336 din data de 27 septembrie 2019, prin care, cu majoritate, a fost admisă excepția necompetenței după calitatea persoanei invocată din oficiu de Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a dispus trimiterea cauzei la Tribunalul Prahova, spre competență soluționare.

Ulterior pronunțării acestei hotărâri, în concret la data de 10 octombrie 2019, a fost publicată în Monitorul Oficial al României decizia nr.417/2019 pronunțată de Curtea Constituțională, prin care a fost admisă sesizarea formulată de președintele Camerei Deputaților, s-a constatat că a existat un conflict juridic de natură constituțională între Parlament, pe de o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, generat de neconstituirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a completurilor de judecată specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, contrar celor prevăzute de art.29 alin.(1) din Legea nr.78/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.161/2003, și s-a stabilit ca acele cauze înregistrate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție și soluționate de aceasta în primă instanță anterior Hotărârii Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.14 din 23 ianuarie 2019, în măsura în care nu au devenit definitive, să fie rejudecate, în condițiile art.421 pct.2 lit. b din Codul de procedură penală, de completurile specializate alcătuite potrivit art.29 alin.1 din Legea nr.78/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.161/2003.

În cuprinsul acestei decizii, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

„146. Analizând cadrul legislativ reprezentat de Legea nr. 78/2000, Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, Legea nr. 304/2004 privind organizarea judecătorească, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, și Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, Curtea constată că nicio prevedere a acestora nu consacră specializarea de drept a judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia judecării infracțiunilor de corupție, din contră, prevăzând că se constituie completuri specializate rezulta o obligație corelativă de determinare a specializării și de specializare a acestora/a unora dintre aceștia. Curtea nu exclude ca toți judecătorii, prin prisma experienței lor profesionale/formării profesionale, să fie specializați în această materie, însă acest aspect trebuie determinat și constatat ca atare, neexistând o prezumție simplă în sensul că aceștia sunt specializați. Din contră, din declarația legii, rezultă că judecătorul Înaltei Curți de Casație și

Justiție nu este de plano specializat, pentru că altfel textul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 nu ar fi avut sens. Or, orice normă juridică se interpretează în sensul de a produce efecte juridice (a se vedea Decizia nr. 683 din 27 iunie 2012, pct. 6, sau Decizia nr. 583 din 25 septembrie 2018, paragraful 21). Revenea Consiliului Superior al Magistraturii obligația de a institui criteriile pentru determinarea specializării și de a derula procedura de stabilire a specializării în vederea constituirii completurilor specializate, potrivit legii. Prin urmare, Curtea identifică două etape pentru punerea în aplicare a art. 29 din Legea nr. 78/2000, respectiv (i) stabilirea criteriilor și procedurii de determinare a specializării și (ii) constituirea completurilor specializate din judecători specializați. Având în vedere aceste cerințe și pentru a da valoare completă transpunerii în legislația națională a Convenției penale privind corupția, se impune nu doar constituirea la nivel formal a completurilor specializate, ci și realizarea scopului prevăzut de art. 20 din Convenție, respectiv asigurarea exercitării atribuțiilor în combaterea corupției "în mod eficace". Acest fapt presupune obligativitatea stabilirii unui număr limitat de completuri așa încât să se asigure soluționarea cauzelor în condiții optime de timp și calitate, nicidecum desemnarea formală a tuturor completurilor sau a tuturor judecătorilor din materie penală în aceste completuri.

147. În aceste condiții, Curtea reține că chiar dacă toți judecătorii Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție ar putea fi considerați, prin parcurgerea primei etape antereferate, ca fiind specializați în materia infracțiunilor reglementate de Legea nr. 78/2000 și ar putea intra, astfel, în compunerea completurilor specializate, în primă instanță, având, așadar, aptitudinea profesională de a judeca infracțiuni reglementate de Legea nr. 78/2000, nu înseamnă, totuși, că toate completurile în care aceștia sunt desemnați au și competența de a judeca infracțiunile antereferate. Din contră, legea este foarte clară în sensul că trebuie constituite completurile specializate care să judece în materia infracțiunilor reglementate de Legea nr. 78/2000. Faptul că toți judecătorii sunt specializați nu înseamnă decât că alegerea componentei completurilor se va face dintre toți aceștia. Însă, posibilitatea abstractă a judecătorului de a face parte din completurile specializate și constituirea acestora, prin actul Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, sunt două chestiuni distincte, dar complementare, iar lipsa constituirii completurilor specializate nu poate fi acoperită de un argument paliativ în sensul că infracțiunea reglementată de Legea nr. 78/2000 a fost judecată de un complet cu competență generală compus din judecători care ar fi putut face parte dintr-un complet specializat, care nu a fost constituit până în anul 2019.

148. Prin urmare, Curtea constată că, indiferent cum era stabilită specializarea judecătorilor, oricum era obligatorie organizarea completurilor specializate, cu consecința ca numai aceste completuri să aibă competența exclusivă să judece, în primă instanță, în materia infracțiunilor reglementate de Legea nr. 78/2000. Așadar, raportat la cauza de față, se constată că până la adoptarea Hotărârii Colegiului de conducere nr. 14 din 23 ianuarie 2019 condițiile prevăzute la paragraful 146 din prezenta decizie nu au fost îndeplinite nici măcar formal, iar după adoptarea acesteia condițiile au fost îndeplinite exclusiv formal, fără a răspunde cerințelor prevăzute de art. 20 din Convenția penală privind corupția în sensul unei reale specializări a unui număr limitat de completuri pentru combaterea eficientă a corupției.

149. Înființarea prin lege a completurilor specializate a avut în vedere caracterul ineficient al soluționării cauzelor ce vizează corupția la nivel înalt. Dacă din perspectiva ponderii dosarelor având ca obiect infracțiuni de corupție în activitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție și din perspectiva principiului repartizării aleatorii a dosarelor, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 ar fi devenit anacronic/obsolet ori nu existau mecanisme de aplicare a lui, se putea face aplicarea art. 27 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, potrivit căruia "La sfârșitul fiecărui an, Înalta Curte de Casație și Justiție, în Secții Unite, stabilește cazurile în care este necesară îmbunătățirea legislației și le comunică ministrului justiției". De asemenea, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avea posibilitatea de a sesiza ministrul justiției cu privire la necesitatea inițierii sau modificării unor acte normative în domeniul justiției [art. 38 alin. (5) din Legea nr. 317/2004]. Mai mult, completurile de judecată aveau posibilitatea de a ridica, din oficiu, o excepție de neconstituționalitate în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, dacă apreciau că textul criticat încalcă art. 21 alin. (3) din Constituție cu privire la dreptul la un proces echitabil din perspectiva pretensei tensiuni normative dintre art. 29 din Legea nr. 78/2000 și principiul repartizării aleatorii a cauzelor, văzută ca o garanție a dreptului la un proces echitabil. Rezultă că, în lipsa unor

asemenea acțiuni și în lipsa unor intervenții legislative, textul continuă să facă parte din dreptul pozitiv, astfel că nu se justifică un refuz de aplicare a acestuia.

150. Curtea constată că Înalta Curte de Casație și Justiție nu se poate prevala de o anumită pondere a cauzelor având ca obiect infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 din toată activitatea Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a nu aplica art. 29 din Legea nr. 78/2000, care prevede în mod expres că aceste infracțiuni se judecă de completuri specializate. Astfel, din punctul de vedere al existenței normative a textului antereferit, nu trebuie realizată o progresie aritmetică corelată între numărul cauzelor ce fac obiectul Legii nr. 78/2000 și numărul completurilor de judecată, ci contează numai specializarea acestora, indiferent de numărul lor/numărul cauzelor pe care îl judecă. O atare apreciere nici măcar nu aduce în discuție o metodă interpretativă a textului, ci aspectele de fapt în considerarea cărora textul ar fi eliminat din dreptul pozitiv chiar de autoritatea care ar trebui să îl aplice.

151. Problema aplicării art. 29 din Legea nr. 78/2000 a fost adusă în fața completurilor Înaltei Curți de Casație și Justiție care judecau infracțiuni ce fac obiectul Legii nr. 78/2000, însă instanța supremă, prin respingerea cererilor formulate care urmăreau aplicarea textului legal antereferit, a dezvoltat o paradigmă juridică de eliminare a acestuia în fondul activ al legislației justificată de (i) un pretins caracter limitativ al sferei sale de incidență, care excludea Înalta Curte de Casație și Justiție, invocându-se, pe de o parte, dihotomia normativă dintre Legea nr. 92/1992 și Legea nr. 56/1993, iar, pe de altă parte, aspecte privind domeniul salarizării magistraților, și (ii) necesitatea aplicării principiului repartizării aleatorii a dosarelor, principiu introdus la nivelul tuturor instanțelor judecătorești prin art. 11 din Legea nr. 303/2004.

152. Curtea reține că cele două argumente invocate de Înalta Curte de Casație și Justiție nu pot fi acceptate, întrucât ele reprezintă o distorsionare a textului art. 29 din Legea nr. 78/2000. Pe de o parte, astfel cum s-a arătat anterior, din punct de vedere normativ, art. 29 din Legea nr. 78/2000 nu cuprinde nicio limitare a constituirii completurilor specializate numai la nivelul anumitor instanțe judecătorești. Pe de altă parte, existența unor completuri specializate nu este și nu poate fi în contradicție cu principiul repartizării aleatorii a dosarelor, ele coexistând în mod armonios în sistemul normativ; astfel, reglementarea principiului repartizării aleatorii a dosarelor nu afectează autoritatea normei și nici nu se constituie, eventual, într-o abrogare implicită a acesteia.

153. Totodată, Curtea mai reține că art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, astfel cum a fost modificat prin art. 215 pct. 2 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, a prevăzut că "La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora". Textul antereferit nu modifică art. 29 din Legea nr. 78/2000, astfel că judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în Legea nr. 78/2000 se realizează de completurile specializate. Rezultă că la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție se pot constitui alte completuri specializate în domeniile pentru care legea nu prevede în mod expres o asemenea obligativitate. Or, pentru infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 exista o asemenea obligativitate încă din 2003, astfel că, în privința acestora, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are competența, începând cu anul 2011, de a le desființa pe cele existente, ci doar de a înființa alte completuri în materiile în care legea nu obligă. Prin urmare, art. 29 din Legea nr. 78/2000 nu a fost implicit abrogat prin art. 19 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 71/2011.

154. Refuzul constant al unei autorități a statului, fie ea și Înalta Curte de Casație și Justiție, de a aplica o lege nu echivalează cu o cădere în desuetudine a acesteia în sensul că legea nu ar mai beneficia de autoritatea conferită inițial de către legislativ, din cauza eșecului său de a reflecta realitatea socială. Prin urmare, poziționarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la interpretarea art. 29 din Legea nr. 78/2000 a conturat o paradigmă juridică ce acordă un rol

central interpretării normei în detrimentul conținutului normativ al acesteia, ceea ce a dus la subordonarea, în mod vădit, a normei și, în mod evident, la încălcarea autorității acesteia”.

Următoarea chestiune ce urma să fie analizată constă în sancțiunea ce intervine în cazul încălcării prevederilor legale referitoare la completele specializate în materia infracțiunilor de corupție la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu referire explicită la cele învestite cu judecarea infracțiunilor de corupție.

În legătură cu acest aspect, tot Curtea Constituțională a concluzionat în cuprinsul aceleiași decizii (nr.417/2019) că nerespectarea acestei norme juridice este nulitatea absolută, conform art.281 alin.1 lit.a Cod proc. penală.

Astfel, „138. În ceea ce privește sancțiunea judecării unei cauze de un complet specializat în condițiile în care competența revenea unui nespecializat este nulitatea absolută (a se vedea deciziile nr. 328 din 20 ianuarie 2004, nr. 1.052 din 24 februarie 2004, nr. 1.436 din 12 martie 2004, nr. 3.395 din 18 iunie 2004, nr. 401 din 19 ianuarie 2005 și nr. 32 din 5 ianuarie 2005, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală). Prin urmare, și viceversa, respectiv judecarea unei cauze de un complet nespecializat în condițiile în care competența revenea unui specializat, atrage sancțiunea nulității absolute a hotărârii astfel pronunțate. În acest sens, în materie civilă, prin Decizia nr. 17 din 17 septembrie 2018 referitoare la examinarea recursului în interesul legii privind interpretarea dispozițiilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 129 alin. (3), art. 130 alin. (2) și (3), art. 131, art. 136 alin. (1), art. 200 alin. (2) din Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 16 octombrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că necompetența materială procesuală a secției/completului specializat este de ordine publică. "Prin «compunerea instanței» se înțelege, în sens restrâns (aspectul cantitativ), alcătuirea instanței cu numărul de judecători prevăzut de lege, iar în sens larg, alcătuirea instanței cu judecătorii care pot face parte din complet. Prin urmare, compunerea instanței/completului nu se limitează la aspectul cantitativ. Este unanim acceptat că există situații în care este vizat aspectul calitativ al compunerii, una dintre acestea fiind și cazul când, în condițiile legii, anumite categorii de litigii trebuie să fie soluționate de completurile/secțiile specializate, după obiectul sau natura litigiului" (paragraful 20). «Normele care reglementează competența materială procesuală (specializată) sunt în mod evident de ordine publică întrucât ocrotesc un interes public - buna administrare a actului de justiție, prin specializarea judecătorilor, necesară în raport cu complexitatea și numărul cauzelor. Specializarea instanțelor/secțiilor și judecătorilor nu este o chestiune de ordine privată, ci una ce ține de organizarea și administrarea justiției. Nu poate fi primită interpretarea potrivit căreia competența specializată este reglementată de norme de ordine privată, întrucât acestea din urmă ocrotesc interesele părților» (paragraful 22).

139. Cele de mai sus sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în materie penală. Mai mult, art. 354 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că «instanța judecă în complet de judecată a cărui compunere este cea prevăzută de lege». Or, în ipoteza dată, compunerea, respectiv alcătuirea instanței cu judecătorii care pot face parte din complet, trebuie raportată la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, atât din perspectiva existenței unui corp de judecători specializați în materia infracțiunilor ce fac obiectul Legii nr. 78/2000, cât și din cea a obligației legale de a organiza completuri specializate. Sancțiunea nerespectării acestei norme juridice este nulitatea absolută, art. 281 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală stabilind *expressis verbis* că «Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind: a) compunerea completului de judecată».

Prin urmare, cum încălcarea dispozițiilor privind compunerea completului de judecată determină aplicarea nulității absolute, aceasta poate fi invocată în orice stare a procesului, potrivit disp. art.281 alin.3 Cod proc. penală, și se aplică inclusiv în privința încheierilor pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, având în vedere împrejurarea că procedura camerei preliminare este inclusă în „arhitectura” procesului penal.

În plus, se cuvine făcută precizarea că sintagma „cauze soluționate în primă instanță” utilizată de Curtea Constituțională în decizia nr.417/2019, acoperă inclusiv cauzele soluționate în primă instanță în procedura camerei preliminare, având în vedere împrejurarea că, pe de o parte, și în camera preliminară are loc o judecată în primă instanță, iar pe de alta - că dispoziția art.29 alin.1 din Legea nr.78/2000, care face vorbire de „judecarea în primă instanță”, există încă dinainte de

intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, adică înainte de reglementarea camerei preliminare.

Or, atâta timp cât judecătorul camerei preliminare devine judecătorul fondului, specializarea este firesc să existe inclusiv în privința celui dintâi, doar în aceste condiții fiind respectate prevederile legale referitoare la compunerea completului de judecată.

Posibilitatea reluării procesului penal din etapa camerei preliminare a mai fost constatată de Curtea Constituțională și în cuprinsul deciziei nr.590/2019, prin care a stabilit că dispozițiile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, în ceea ce privește faza procesuală de la care se reia procesul penal, sunt neconstituționale:

„37. Având în vedere aceste argumente, Curtea reține că reluarea cauzei din faza judecătii în primă instanță, cu prilejul redeschiderii procesului penal, conform art. 469 din Codul de procedură penală, astfel cum s-a hotărât prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, și nu din faza camerei preliminare, în ipoteza în care inculpatul nu a fost legal citat în etapa procesuală anterior menționată sau, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare ale persoanei aflate în ipoteza analizată, care a fost condamnată în lipsă”.

De asemenea, prin decizia nr.88/2019, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 281 alin. (1) lit. f) din același act normativ sunt neconstituționale, relevante fiind considerentele precizate în paragraful 46, conform cărora *„Curtea constată că soluționarea cauzei într-un termen rezonabil se circumscrie unui scop legitim, iar reglementarea unei noi structuri a procesului penal poate determina și justifica anumite opțiuni legislative. Cu toate acestea, Curtea reține că în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 631 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 6 noiembrie 2015, Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, și Decizia nr. 257 din 26 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 22 iunie 2017) a constatat că rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală are o influență directă asupra desfășurării judecătii pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului. Or, având în vedere importanța acestei etape, precum și faptul că, în cazurile pentru care legea reglementează asistența obligatorie, dreptul la apărare nu poate fi exercitat în mod efectiv decât prin prezența apărătorului, Curtea constată că reglementarea unei noi faze a procesului penal nu reprezintă un motiv întemeiat, care să justifice legiferarea unui termen (încheierea procedurii în camera preliminară) până la care încălcarea dispozițiilor legale referitoare la asistarea obligatorie a inculpatului intervenită în procedura camerei preliminare să poată fi invocată”.*

Referitor la necesitatea reluării procesului din etapa camerei preliminare, tribunalul a constatat că aceasta este singura soluție care contrabalansează în mod eficient lipsa specializării judecătorului pe parcursul acestei faze procesuale, neexistând niciun impediment de ordin legislativ care să limiteze această posibilitate.

Astfel, chiar dacă verificarea loialității/legalității administrării probelor este admisă și în cursul judecătii, Curtea Constituțională admitând prin decizia nr.802/2017 că *„interdicția categorică a legii în obținerea probelor prin practici/procedee neloiale/nelegale justifică competența judecătorului de fond de a examina și în cursul judecătii aceste aspecte”*, nu poate fi omis faptul că după începerea judecătii nu mai este posibilă restituirea cauzei la parchet pentru neregulamentarea întocmirii a rechizitoriului, pentru excluderea tuturor probelor sau în situația în care procurorul solicită restituirea dosarului, aspect ce ar atrage concluzia lipsei de importanță a etapei camerei preliminare și golirea de conținut a acesteia, ceea ce nu a fost în intenția legiuitorului.

Concluzionând, pentru considerentele exprimate în precedent, instanța de fond a admis cererea formulată de inculpatul ..., a constatat nulitatea absolută a încheierilor nr.475/20.05.2014 și nr.28/25.06.2014 pronunțate în procedura camerei preliminare de Înalta Curte de Casație și Justiție, care au fost desființate, cu consecința trimiterii cauzei la compartimentul Registratură din cadrul

Tribunalului Prahova, în vederea repartizării aleatorii a acesteia, ce urmează a fi reluată din etapa camerei preliminare.

Soluția repartizării aleatorii a cauzei s-a apreciat că se impune având în vedere recalificarea cauzei, schimbarea obiectului dosarului înregistrat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.313/1/2020, în condițiile în care competența realizării etapei procesuale a camerei preliminare este atribuită judecătorului de cameră preliminară, care este un organ judiciar de sine stătător, distinct de instanța de judecată, potrivit art.30 lit. d Cod procedură penală, a cărui competență constă atât într-o verificare - filtru a actelor procedurale efectuate până în această etapă a procesului penal, cât și în luarea unor măsuri după finalizarea urmăririi penale.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Ploiești, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești în data de 13.11.2020, sub nr.313/1/2020.

În motivele de apel scrise depuse la dosarul cauzei s-a apreciat că încheierea apelată este netemeinică și nelegală, învederându-se nelegala calificare a hotărâii ca „încheiere”, încălcarea de către prima instanță a normelor de ordine publică prin care este reglementată competența materială și funcțională a tribunalului, lipsa motivării cu privire la desființarea încheierii nr.28/25.06.2014, pronunțată în calea de atac (contestație) de Completul de 2 Judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție și nelegala „trimitere” a cauzei în camera preliminară, cu încălcarea funcției de judecată și a obligației judecătorului de a judeca.

În fapt s-a arătat că prin rechizitoriul nr. 183/P/2013 din 10.04.2014 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

..., pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, prev. de art. 291 alin. 1 Cod penal, rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal (3 acte materiale corespunzătoare celor trei lucrări) și a art. 5 alin. 1 Cod penal, dare de mită, prev. de art. 290 alin. 1 Cod penal, rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal (trei acte materiale corespunzătoare celor trei lucrări) și a art. 5 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea finală a art. 38 alin. 1 Cod penal.

..., la data faptei deputat în Parlamentul României, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 291 alin. 1 Cod penal, rap. la art. 7 lit. a din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal (3 acte materiale corespunzătoare celor trei lucrări) și a art. 5 alin. 1 Cod penal.

..., la data faptelor președinte al Consiliului Județean Prahova, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 Cod penal, rap. la art. 7 lit. a din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal, (5 acte materiale) și a art. 5 alin. 1 Cod penal, abuz în serviciu, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal și la art. 309 Cod penal, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal (trei acte materiale corespunzătoare celor trei lucrări) și a art. 5 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea finală a art. 38 alin. 1 Cod penal.

..., pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 Cod penal, rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal (trei acte materiale corespunzătoare celor trei lucrări) și a art. 5 alin. 1 Cod penal, abuz în serviciu, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal și la art. 309 Cod penal, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal (trei acte materiale corespunzătoare celor trei lucrări) și a art. 5 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea finală a art. 38 alin. 1 Cod penal.

Inițial, cauza a fost judecată de Inalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, competența instanței fiind atrasă de calitatea de deputat în Parlamentul României pe care inculpatul ... a deținut-o până în anul 2016.

Prin încheierea nr.475 din 20 mai 2014 pronunțată de Înalta Curte - judecător de cameră preliminară s-au respins cererile și excepțiile cu privire la nelegalitatea efectuării actelor de urmărire penală, neregularități ale actului de sesizare și cu privire la nelegalitatea administrării probelor formulate de inculpații ..., ..., ...și ..., și s-a constatat legalitatea sesizării

instanței cu rechizitoriul nr. 183/P/2013 din 11 aprilie 2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești și s-a dispus începerea judecății.

Încheierea respectivă a rămas definitivă prin încheierea nr. 28 din 25 iunie 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.2214/1/2014, fiind respinse ca nefondate contestațiile formulate de inculpații ... și

Prin sentința penală nr.978, din data de 01 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr.1547/1/2014 s-a dispus, în esență, condamnarea fiecărui inculpat la pedeapsa închisorii în regim privativ de libertate, s-a constatat că Unitatea Administrativ Teritorială Județul Prahova - prin Consiliul Județean Prahova, nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, s-a luat măsura de siguranță a confiscării speciale față de fiecare dintre inculpați, s-a menținut măsura sechestrului asigurător instituit în cauză prin ordonanța nr.183/P/2013 din 28.02.2014 a Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești asupra bunurilor imobile aparținând inculpaților și au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare avansate de către stat.

Prin decizia penală nr.59 din data de 26 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, în dosarul nr. 1153/1/2017, cu majoritate, au fost admise apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpați împotriva sentinței penale nr.978 din 01 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție -Secția Penală, cu consecința desființării sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Urmare acestei decizii, cauza a fost din nou înregistrată pe rolul înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Penală sub nr.1547/1/2014*, completul investit pronunțând sentința penală nr.336 din data de 27 septembrie 2019, prin care, cu majoritate, a fost admisă excepția necompetenței după calitatea persoanei invocată din oficiu de înalta Curte de Casație și Justiție și s-a dispus trimiterea cauzei la Tribunalul Prahova, spre competență soluționare.

Prin încheierea din 27.10.2020, Tribunalul Prahova a dispus admiterea cererii formulate de inculpatul A constatat nulitatea absolută a încheierilor nr. 475/20.05.2014 și nr. 28/25.06.2014, pronunțate în procedura camerei preliminare de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Au fost desființate încheierile nr.475/20.05.2014 și nr.28/25.06.2014 pronunțate în procedura camerei preliminare de Înalta Curte de Casație și Justiție și a fost trimisă cauza la compartimentul Registratură din cadrul Tribunalului Prahova, în vederea repartizării aleatorii a cauzei, aceasta urmând a fi reluată din etapa camerei preliminare.

În dezvoltarea motivelor de apel s-a învederat:

1. Nelegala calificare a hotărârii ca „încheiere”.

Astfel cum rezultă chiar din dispozitivul „încheierii” din data de 27.10.2020, prima instanță, investită cu rezolvarea acțiunii penale împotriva inculpaților ..., ..., ... și ..., s-a dezinvestit fără a soluționa cauza și a trimis dosarul la compartimentul Registratură pentru repartizarea aleatorie a acestuia în procedura de cameră preliminară.

Or, potrivit dispozițiilor art. 370 alin. 1 din Cod procedură penală, „*hotărârea prin care cauza este soluționată de prima instanță de judecată sau prin care aceasta se dezinvestește fără a soluționa cauza se numește sentință*”. Fiind vorba despre o hotărâre prin care prima instanță s-a dezinvestit fără a soluționa cauza (deși fusese investită cu soluționarea acesteia pe fond în urma declinării dosarului de la înalta Curte de Casație și Justiție), este evident că așa-zisa „încheiere” este în realitate o sentință, având natura juridică a acesteia.

Fiind vorba despre o sentință, aceasta este supusă apelului potrivit dispozițiilor art. 408 alin. 1 din Cod procedură penală.

Pe de altă parte, unitatea de parchet a învederat că hotărârea Tribunalului Prahova nici măcar nu a fost motivată în drept, nefiind indicată norma de procedură în baza căreia a fost pronunțată.

A considerat că neindicarea temeiului de drept este consecința firească a faptului că nu există vreo normă de procedură care să permită pronunțarea unei atare „încheieri”.

2. Încălcarea de către prima instanță a normelor de ordine publică prin care este reglementată competența materială și funcțională a tribunalului.

Pentru a dispune desființarea încheierilor nr. 475/20.05.2014 și nr.28/25.06.2014, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura de cameră preliminară (în primă instanță și în calea de atac a contestației), precum și pentru a dispune trimiterea cauzei la compartimentul Registratură pentru repartizare aleatorie unui judecător de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Prahova, prima instanță a reținut, în esență, că judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu ar fi fost specializat în judecarea cauzelor de corupție, astfel cum s-ar fi reținut prin Decizia nr. 417/2019 a Curții Constituționale, motiv de nulitate absolută care ar putea fi analizat oricând în cursul procesului penal.

S-a arătat că reluarea procesului din etapa camerei preliminare ar fi „singura soluție care contrabalansează în mod eficient lipsa specializării judecătorului pe parcursul acestei faze procesuale, neexistând niciun impediment de ordin legislativ care să limiteze această posibilitate”.

Contrar celor reținute de prima instanță, s-a învederat însă că există mai multe impedimente legale, aparent ignorate de judecătorul fondului, care împiedică nu numai reluarea procedurii de cameră preliminară, dar și desființarea încheierilor definitive pronunțate în această procedură de către instanțele superioare tribunalului.

Potrivit dispozițiilor art. 36 din Cod procedură penală, tribunalul are competența materială de a judeca în primă instanță infracțiunile la care se referă art. 36 alin. 1 Ut. a)-d) Cod procedură penală, precum și competența materială de a soluționa cauzele la care se referă art. 36 alin. 2 Cod procedură penală (conflictele de competență ivite între judecătorii din circumscripția sa și contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorie în cazurile prevăzute de lege). În afara competenței limitativ prevăzută la art. 36 alin. 1 și 2 din Cod procedură penală, tribunalul mai are competența de a soluționa, potrivit art. 36 alin. 3 din Cod procedură penală și „alte cauze anume prevăzute de lege”.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art. 347 alin. 1 și 2 din Cod procedură penală, împotriva încheierilor pronunțate în procedura de cameră preliminară pot fi declarate contestații, care se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, de completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție. Soluția pronunțată în contestație este definitivă, cu consecința închiderii, cu autoritate de lucru judecat, a procedurii de cameră preliminară.

Or, astfel cum rezultă cu puterea evidenței din prevederile art. 36 din Cod procedură penală, tribunalul are o competență materială limitată ca instanță de control judiciar de a se pronunța numai asupra contestațiilor formulate împotriva hotărârilor *nedefinitive* pronunțate de judecătorie.

Tribunalul nu are nici competența materială de a desființa hotărâri judecătorești definitive pronunțate în camera preliminară, și mai ales nu are competența materială de a desființa hotărâri definitive pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura de cameră preliminară (aceasta din urmă fiind, în arhitectura Codului de procedură penală, instanță superioară tribunalului, față de care tribunalul nu poate exercita niciun fel de control judiciar).

Astfel cum rezultă din actele dosarului, atât încheierea nr. 475 din data de 20.05.2014, cât și încheierea nr.28 din data de 25.06.2014, au fost pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura de cameră preliminară, prima încheiere fiind pronunțată cu ocazia soluționării cererilor și excepțiilor formulate de inculpați după sesizarea instanței cu rechizitoriu, iar cea de-a doua - definitivă, fiind pronunțată de către completul competent, de 2 Judecători din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu ocazia soluționării contestațiilor declarate numai de inculpații ... și ... (față de ceilalți doi inculpați, încheierea judecătorului de la prima instanță rămânând definitivă prin necontestare).

Dincolo de încălcarea competenței materiale prin exercitarea controlului judecătoresc asupra unor hotărâri definitive ale unei instanțe superioare, unitatea de parchet a considerat că tribunalul a încălcat și competența funcțională, prin însușirea unor atribuții care depășesc funcția judiciară de judecată. Deși funcția judiciară de verificare a legalității

trimiterii sau netrimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, prin prisma caracterului complementar al acestora și al succesiunii naturale a celei de-a doua după cea dintâi, totuși funcția de judecată nu mai poate repune în discuție soluții definitive asupra cărora s-a statuat în camera preliminară, întrucât ar însemna ca instanțele să revină ele însele asupra hotărârilor anterioare, cu consecința dezvoltării insecurității juridice. Bineînțeles, imposibilitatea repunerii în discuție a soluției pronunțată în camera preliminară nu exclude posibilitatea constatării de către instanță, în faza de judecată, a unei eventuale nulități absolute în administrarea probatoriului, care din diferite motive nu a putut fi constatată în etapa camerei preliminare.

S-a apreciat însă că nu este admisibilă constatarea, în faza de judecată, a unor eventuale nulități absolute ale hotărârilor judecătorești definitive din etapa camerei preliminare, întrucât acestea din urmă nu pot fi desființate decât în căile de atac prevăzute expres de lege.

De altfel, niciuna dintre nulitățile absolute prevăzute de dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. a), b), c) și d) din Codul de procedură penală, care sunt de natură să afecteze legalitatea hotărârilor judecătorești, nu ar putea fi constatată decât într-una dintre căile de atac prevăzute de lege, fiind îndeobște cunoscut că hotărârile judecătorești nu pot fi desființate decât în căile de atac exercitate împotriva lor.

În acest sens s-a învederat că, potrivit arhitecturii Codului de procedură penală român, hotărârile judecătorești definitive nu pot fi desființate decât prin intermediul căilor extraordinare de atac prevăzute de lege (contestație în anulare, revizuire, recurs în casație și redeschiderea procesului în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate). Or, așa-zisa nelegală compunere a completului de judecată constituie unul dintre cazurile de contestație în anulare prevăzute la art. 426 alin. 1 din Codul de procedură penală, acest motiv de contestație în anulare putând fi valorificat numai în condițiile prevăzute de lege. Tribunalul Prahova nu a fost învestit cu o cale extraordinară de atac și nu avea nicio competență să desființeze hotărârile judecătorești definitive pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție.

3. Lipsa motivării cu privire la desființarea încheierii nr. 28/25.06.2014, pronunțată în calea de atac (contestație) de Completul de 2 Judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Deși prima instanță a arătat care sunt considerentele pentru care a dispus desființarea încheierii nr. 475/20.05.2014 - pretinsa nespecializare a judecătorului de cameră preliminară de la instanța care a fost sesizată inițial cu rechizitoriul, totuși nu rezultă care este motivul pentru care a anulat și hotărârea instanței de contestație de la Înalta Curte (Completul de 2 Judecători), acest complet neavând nicio legătură cu specializarea pretinsă prin decizia CCR nr. 417/2019 judecătorilor de la prima instanță din cadrul Înaltei Curți.

Mai mult, în tot cuprinsul „încheierii”, judecătorul fondului se referă exclusiv la judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță. S-a reținut astfel că „*sintagma «cauze soluționate în primă instanță», utilizată de Curtea Constituțională în decizia nr. 417/2019, acoperă inclusiv cauzele soluționate în primă instanță în procedura camerei preliminare, având în vedere că, pe de o parte, și în camera preliminară are loc o judecată în primă instanță, iar pe de alta, că dispoziția art.29 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, care face vorbire de «judecarea în primă instanță», există încă dinainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, adică înainte de reglementarea camerei preliminare». În continuare, judecătorul fondului a reținut că „*atâta timp cât judecătorul camerei preliminare devine judecătorul fondului, specializarea este firesc să existe inclusiv în privința celui dintâi, doar în aceste condiții fiind respectate prevederile legale referitoare la compunerea completului de judecată*”.*

Prin urmare, nicio nelegalitate nu a fost reținută de judecătorul fondului în privința încheierii nr.28/25.06.2014 pronunțată de Completul de 2 Judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, dar cu toate acestea s-a dispus nemotivat și desființarea acesteia.

4. Nelegala „trimitere” a cauzei în camera preliminară, cu încălcarea funcției de judecată și a obligației judecătorului de a judeca.

S-a apreciat că reluarea procedurii de cameră preliminară în prezenta cauză nu este obiectiv posibilă întrucât, pe de o parte, nu s-a dispus rejudecarea dosarului ca urmare a

admiterii vreunei căi extraordinare de atac, iar pe de altă parte, instanța de apel care a trimis cauza spre rejudecare a dispus în mod neechivoc numai rejudecarea fondului, stabilind și coordonatele la care să se raporteze instanța de rejudecare.

S-a învederat că, în urma pronunțării Deciziei CCR nr. 417/2019, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a conturat în sensul că rejudecarea dosarelor de către completurile specializate în primă instanță vizează exclusiv faza de judecată, nicidecum în sensul reluării procedurii de cameră preliminară.

Au fost amintite în acest sens dosarele penale nr. 4671/1/2015 (rejudecat sub nr. 4671/1/2015*) și nr. 4215/1/2015 (rejudecat sub nr. 4215/1/2015*).

De asemenea, cu titlu de practică judiciară s-a arătat că prin decizia penală nr. 265/12.11.2019, pronunțată în dosarul penal nr. 2391/1/2019 al Completului de 5 Judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-a dispus trimiterea spre rejudecare a dosarului penal nr. 4671/1/2015, în acord cu Decizia CCR nr. 417/2019, au fost respinse în mod expres cererile inculpaților prin care s-a solicitat reluarea procedurii de cameră preliminară.

S-a considerat că Decizia CCR nr. 417/2019 nu poate conduce la reluarea procedurii de cameră preliminară întrucât decizia amintită se referă în mod neechivoc numai la faza de „judecată” și la „judecarea” fondului cauzelor de către complete specializate în materie de corupție, cât timp nu au fost pronunțate hotărâri definitive în respectivele cauze.

Contrar celor reținute de judecătorul fondului prin „încheierea” atacată, unitatea de parchet a apreciat că nu sunt aplicabile în niciun fel prin analogie considerentele care au condus la pronunțarea Deciziei CCR nr. 590/2019, prin care s-a stabilit că norma de la art. 469 alin. 3 din Codul de procedură penală, în interpretarea oferită prin Decizia RIL nr. 13/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, este neconstituțională. Aceasta deoarece decizia Curții Constituționale nr. 590/2019 a avut în vedere necesitatea reluării procedurii de cameră preliminară după admiterea unei căi extraordinare de atac în ipoteza specială a judecării condamnatului în lipsă. Or, în prezenta cauză inculpații au fost prezenți în etapa camerei preliminare, au fost asistați de apărători aleși, au formulat cereri și excepții în camera preliminară, iar doi dintre ei nici măcar nu au atacat hotărârea prin care li s-au respins cererile și excepțiile invocate.

Nu sunt aplicabile nici argumentele deduse de către judecătorul fondului din cuprinsul deciziei nr. 88/2019 a Curții Constituționale. Nu numai că inculpații au fost asistați de apărători în procedura de cameră preliminară și au avut posibilitatea să invoce toate excepțiile pe care le-au dorit, dar considerentele Deciziei CCR nr. 88/2019 nu au absolut nicio legătură cu prezenta cauză întrucât nulitatea dedusă din administrarea probelor în lipsa apărătorului nu are nicio legătură, nici măcar teoretică, cu eventuala nulitate absolută a hotărârilor judecătorești, nulitate care poate fi invocată și înlăturată numai în căile de atac expres prevăzute de lege.

Având în vedere cele de mai sus, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, s-a solicitat desființarea încheierii din data de 27.10.2020, pronunțată de Tribunalul Prahova în dosarul penal nr. 313/1/2020” și trimiterea cauzei, în vederea judecării cauzei, la Tribunalul Prahova.

Analizând apelul formulat, Curtea constată următoarele:

Dezinvestirea instanței reprezintă modalitatea legală de încetare a activității judiciare într-o cauză. *Dezinvestirea* poate avea loc fără ca instanța de judecată să judece cauza sau după ce judecată a fost terminată.

Dezinvestirea mai înainte ca judecarea cauzei să se producă, se face în cazul în care continuarea activității judiciare în acea cauză nu mai este posibilă din diferite motive: ex. instanța investită a dispus declinarea competenței, sau printr-un regulator de competență s-a decis de către o instanță superioară că este competentă să judece cauza o altă instanță decât aceea înaintea căreia s-a ivit conflictul, sau instanța supremă a dispus stramutarea judecării cauzei.

Dezinvestirea după terminarea judecării are loc în urma îndeplinirii obligației de a soluționa cauza și pronunțarea hotărârii.

Codul de Procedura Penală introduce la rang de principiu fundamental al procesului penal (art.3) *separarea funcțiilor judiciare și exercitarea în mod separat a acestora în procesul penal* (cu excepțiile prev. de lege în care exercitarea aceleiași funcții judiciare se face partajat). Exerțând funcția de judecator, instanța de judecator pronunță conform art.370 alin1,2,3 Cpp sentințe, decizii sau încheieri.

Prin Încheierea din data de 27.10.2020, Tribunalul Prahova-Secția Penală a constatat nulitatea absolută a încheierilor nr.475/20.05.2014 și nr.28/25.06.2014 pronunțate în procedura camerei preliminară de Înalta Curte de Casație și Justiție, a dispus desființarea acestora și *a trimis cauza* la compartimentul Registratură din cadrul Tribunalului Prahova, în vederea repartizării aleatorii a cauzei, aceasta urmând a fi reluată din etapa camerei preliminară.

Este evident că, în exercitarea funcției judiciare de judecator, Tribunalul Prahova-Secția Penală *s-a dezinvestit mai înainte ca judecarea cauzei să se producă*, considerând că continuarea activității judiciare nu mai este posibilă.

Potrivit art. 370 alin. 1 din Cod procedură penală, „*hotărârea prin care cauza este soluționată de prima instanță de judecator sau prin care aceasta se dezinvestește fără a soluționa cauza se numește sentință*”. În acest sens, Curtea reține că, în mod greșit a fost calificată hotărârea din 27.10.2020, ca fiind „încheiere”, și nu „sentință”.

Or, o sentință este supusă apelului, dacă legea nu prevede altfel, potrivit dispozițiilor art. 408 alin. 1 din Cod procedură penală.

Sub acest aspect, Curtea va respinge excepția inadmisibilității apelului ca nefondată.

Prin sentința penală nr.978, din data de 01 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr.1547/1/2014 s-a dispus, în esență, condamnarea fiecărui inculpat la pedeapsa închisorii în regim privativ de libertate, s-a constatat că Unitatea Administrativ Teritorială Județul Prahova - prin Consiliul Județean Prahova, nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, s-a luat măsura de siguranță a confiscării speciale față de fiecare dintre inculpați, s-a menținut măsura sechestrului asigurător instituit în cauză prin ordonanța nr.183/P/2013 din 28.02.2014 a Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești asupra bunurilor imobile aparținând inculpaților și au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare avansate de către stat.

Prin decizia penală nr.59 din data de 26 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, în dosarul nr. 1153/1/2017, cu majoritate, au fost admise apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpați împotriva sentinței penale nr.978 din 01 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție -Secția Penală, cu consecința desființării sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Urmare acestei decizii, cauza a fost din nou înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Penală sub nr.1547/1/2014*, completul investit pronunțând sentința penală nr.336 din data de 27 septembrie 2019, prin care, cu majoritate, a fost admisă excepția necompetenței după calitatea persoanei invocată din oficiu de Înalta Curte de Casație și Justiție și *s-a dispus trimiterea cauzei la Tribunalul Prahova, spre competență soluționare*.

Aceasta este modalitatea în care Tribunalul Prahova-Secția Penală, a fost investit cu soluționarea cauzei, *în exercitarea funcției de judecator în rejudecare după desființarea în apel*.

Potrivit art.425 alin.1 Cpp, instanța de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanței de apel –ICCJ în acest caz-în măsura în care situația de fapt rămâne cea avută în vedere la soluționarea apelului.

Or, prin hotărârea din data de 27.10.2020, Tribunalul Prahova-Secția Penală, a pronunțat o soluție nelegală ce încalca limitele rejudecării și obligativitatea indicațiilor date prin decizia instanței de apel- decizia penală nr.59 din data de 26 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, în dosarul nr. 1153/1/2017.

Totodată Curtea arată că deși nulitatea absolută poate fi invocată, în anumite cazuri, în orice stadiu al procesului, încălcarea dispozițiilor sancționate cu nulitatea absolută privind acte de urmărire penală ori exercitarea de către judecătorul de camera preliminară a funcției

judiciare de verificare a legalitatii trimiterii ori netrimiterii in judecata pot fi invocate *eficient* pana la finalizarea procedurii de camera preliminara.

Ulterior acestui moment, nulitatile privind activitatea de urmarire penala ori de camera preliminara nu pot viza decat probele, nu si actele judiciare, cu consecinta excluderii acelor probe administrate cu incalcarea unor dispozitii prevazute sub sanctiunea nulitatii absolute (cu exceptia procedurii acordului de recunoastere a vinovatiei).

Rationamentul tribunalului nu are suport legal si nici nu este confirmat doctrinar, decizia nr.417/2019 a Curtii Constitutionale neconstatand neconstitutionalitatea unui articol din Cpp.Celelalte decizii ale CCR invocate privesc alte proceduri judiciare speciale sau nu au legatura cu trasatura nulitatii absolute explicata mai sus.

Or, pentru respectarea principiului legalitatii conform art.2 Cpp, este necesara continuarea judecatii in prima instanta.

Raportat la cele retinute, in baza art. 421 pct. 2) lit. b) C.p.p. corob. cu art.408 alin.1 Cpp, va admite apelul declarat de DNA-Serviciul Teritorial Ploiesti împotriva Incheierii din 27.10.2020 pronunțata de Tribunalul Prahova-Sectia Penala în dosarul nr. 313/1/2020, va desființa în totalitate incheierea apelată și, rejudecând,

Va dispune continuarea judecatii in prima instanta de catre Tribunalul Prahova-Sectia Penala.

Onorariul partial al aparatorilor din oficiu in cuantum de 400 lei, fiecare, va fi suportat de Ministerul Justitiei si va fi virat in conturile Baroului Prahova.

În baza art. 275 alin. 3) C.p.p., cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelului vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E:**

Respinge exceptia inadmisibilitatii apelului ca nefondata.

În baza art. 421 pct. 2) lit. b) C.p.p. corob. cu art.408 alin.1 Cpp, admite apelul declarat de ... împotriva Incheierii din 27.10.2020 pronunțata de Tribunalul Prahova-Sectia Penala în dosarul nr. 313/1/2020, desființează în totalitate incheierea apelată și, rejudecând,

Dispune continuarea judecatii in prima instanta de catre Tribunalul Prahova-Sectia Penala.

Onorariul partial al aparatorilor din oficiu in cuantum de 400 lei, fiecare, va fi suportat de Ministerul Justitiei si va fi virat in conturile Baroului Prahova.

În baza art. 275 alin. 3) C.p.p., cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelului rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 09.02.2021.

PREȘEDINTE,

...

...

JUDECĂTOR,

....